

af Loven ret vel kunde tages Hensyn enten til dette eller det foregaaende Tilfælde, eftersom en ny Lov ikke ret vel kan komme til at gjælde for Andet end for Fremtiden, og det vilde være vanskeligt at faae indført saadanne tilbagevirkende Bestemmelser, som kunde have Hensyn til alle de forskjellige Tilfælde, som tidligere kunde være indtrufne. Saadanne Tilfælde maa derfor under alle Omstændigheder være at tilfredsstille ved en særlig Bevilling. Naar man nu erkjender, at Manden har lidt et Tab i dette Tilfælde — det er jo erkjendt af den ærede Ordfører, og det kan der jo ikke være mindste Tvivl om —, saa forekommer det mig ubilligt at ville formene Manden, at der bliver taget Hensyn til hans Andragende, af den Grund, at der er gaaet saa lang Tid hen, siden han har lidt dette Tab. Han har indgivet sit Andragende under 18de Januar, og de Foranstaltninger, som har fremkaldt det, bleve truffet i November, saa at han ikke ret vel kunde faae Sagen oplyst tidligere. Det er ikke i mindste Maade hans Skyld, at Tiden er gaaet hen fra den 18de Januar til den 18de Juni, og naar man nu siger, at det er vanskeligt nu den 18de Juni at faae det nærmere oplyst, bør man virkelig sige: Lad os saa hellere nu d. 18de Juni søge at faae det oplyst, end mulig, efter at den ny Lov er fremkommet, maaske næste Foraar, søge at faae det oplyst, thi saa bliver det endnu meget vanskeligt at faa Oplysningerne tilveiebragte. Hvad iøvrigt Tabets Størrelse og Bestaafenhed angaar, skal jeg nu ikke i nogenjomhelst Henseende her komme ind paa Beregningernes Rigtighed. Det er Noget, som maa være Gjenstand for Under søgelse, saa derom har jeg ikke Noget at sige. Men at der har fundet Tab Sted, er erkjendt af hele Udvalget. Nu siger den ærede Ordfører, at det er ved Naturforholdenes Magt, at Manden har lidt disse Tab. Det er det slet ikke; thi denne Mand's Kreaturer vare ikke angrebne. Det er paa Grundlag af Lovgivningen, at han har lidt dette Tab, paa Grund af en af Staten i Genhold til Lovgivningen truffen Foranstaltning, og nu paatrænger sig jo rigtignok den Betragtning, at Staten, Regeringen, eller hvilke Autoriteter man nu skal henvende sig til, paa den ene Side gaar meget videre med Hensyn til Lovens Anvendelse, end der har været paataenkt, dengang man gav Loven, og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Ordfører selv udtrykte sig paa samme Maade. Paa den anden Side gaar den ærede Regering paa andre Punkter ved Lovens Anvendelse langt fra saa vidt, som vistnok Meningen har været. Nu staa vi her for Sjællands Vedkommende overfor det Tilfælde, at vi have faaet et meget strengt og bebyrdende Forbud med Hensyn til Kvægudførelse fra Sjælland. Vi havde Låabet, at dette nu snart skulde have en Ende, men efter de sidste Tildragelser ved jeg ikke, hvorvidt det kan ventes at ville faae Ende. Dette

Forbud udstedte Regeringen først i Marts Maaned, uagtet den høitærede Indenrigsminister selv under den Forespørgsel, som blev rettet til ham af mig i Forbindelse med det ærede Medlem for Kolbing (Berg), som var Ordfører i den paagjældende Sag for os begge, udtalte, at der var to Ting, som man maatte være aldeles enig om, den første var, at der i November Maaned forelaa Tilfælde af ondartet Lungesyge, og den anden, at den var indført fra Sverrig. Desuagtet undlod den høitærede Regering at træffe Foranstaltninger mod den ondartede Lungesyges videre Indførelse fra Sverrig lige indtil Marts Maaned. Deraf er Følgen bleven, at nu have vi faaet for det Første de Tilfælde her i Kjøbenhavns Nærhed og for det Andet det nye Tilfælde paa en Gaard ved Hedehusene. I den ansførte Henseende har Regeringen altsaa ingenlunde udført Loven med den Strengthed, som den virkelig forudsætter, og som den lægger i Regeringens Haand at anvende; men ligeoverfor de Enkelte, de Private, anvender Regeringen Loven med større Strengthed, tør jeg sige, end det var paataenkt, da Loven blev given. Dette sidste Moment, at man har anvendt Loven med større Strengthed overfor de Private, end det var strengt fornødent, og end det var forudsat, da Loven blev given, maa, forekommer det mig, opfordre Bevillingsmyndigheden til at vise Smiddefommen mod dem, der have lidt Tab. Det er af den Grund, jeg for mit Vedkommende har ønsket dette Andragende henvist til den høitærede Indenrigsminister; men jeg vil ved samme Leilighed tillade mig at udtale en meget alvorlig Betslagelse over, at vi ere komne til en saa ulykkelig Tilstand her paa Sjælland derved, at den høitærede Indenrigsminister ikke af det Tilfælde, som fandt Sted i Holbæk, tog Anledning til i tide at træffe alvorlige Forholdsregler mod Indførelse af sygt Kvæg fra Sverrig, skjøndt han erkjendte, at det var Lungesyge, som dengang var tilstede, og at de angrebne Kreaturer vare komne fra Sverrig. Der paahviler den høitærede Indenrigsminister overfor den senere Tilstand et meget alvorligt Ansvar i saa Henseende.

Indenrigsministeren (Stæel): Det Ansvar, jeg har med Hensyn til de Foranstaltninger, jeg har truffet i Anledning af den ondartede Lungesyge, skal jeg vide at bære. Spørgsmaalet derom foreligger ikke, og jeg skal tillade mig at forbigaa det ærede Medlems Ytringer i den Henseende. Spørgsmaalet om, hvorvidt Regeringen i det Svar, man har givet paa Andragendet fra den paagjældende Mand i Holbæk om Erstatning for de Tab, han har lidt ved Regeringsforanstaltninger, har handlet rigtigt, har fortolket Loven rigtigt, eller hvorvidt Loven har haft en anden Mening end den, Ordene virkelig ud sige, egner sig ogsaa meget lidt til at fremkalde Udtalelser fra mig. Jeg paastaar, at der ikke er